

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Bc. Ondřeje Šafránka ve věci

žalobce: **P. N.**, narozen X
t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Bělušice
sídlem Bělušice 66, 434 01 Bělušice

proti
žalovanému: **Krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem**
sídlem Dlouhá 1/12, 400 85 Ústí nad Labem

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v tom, že žalovaný nepřihlížel k e-mailovému podání žalobce ze dne 18. 3. 2025, přestože toto podání žalobce doplnil ve lhůtě pěti dnů písemným podáním,

takto:

- I.** Žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků **se zamítá.**
- II.** Žaloba **se odmítá.**
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem ze dne 2. 9. 2025 (ve znění doplnění ze dne 14. 9. 2025), pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce bránil proti postupu žalovaného, který nepřihlížel k e-mailovému podání žalobce ze dne 18. 3. 2025, přestože toto podání žalobce doplnil ve lhůtě pěti dnů písemným podáním. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného (a Vrchního státního zastupitelství v Praze), že nelze kombinovat e-mailové podání a písemné podání tím způsobem, jak to učinil žalobce, který zaslal žalovanému jako přílohy e-mailu ze dne 18. 3. 2025 čtyři dokumenty (judikáty a rozhodnutí státního zástupce v jiné věci), kterými chtěl dokladovat praxi, že dozorový státní zástupce vykonává dozor i ve vztahu k rozhodování věznice o povolování telefonického kontaktu s tzv. jinou osobou dle § 18 odst. 3 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, (dále jen „zákon o výkonu trestu“). Zmíněný e-mail ze dne 18. 3. 2025 pak žalobce doplnil písemným podáním, ve kterém však již jen odkázal na dokumenty zaslané v příloze e-mailu, aniž by tytéž dokumenty předložil v tištěné podobě.
2. Soud podotýká, že v původní žalobě ze dne 2. 9. 2025 (před doplněním) žalobce uváděl alternativní žalobní argumentaci. Na jedné straně označil za žalovaného Krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem a směřoval svou žalobu proti jeho rozhodnutí ze dne 9. 5.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2025, č. j. 1 KDT 763/2024-66, které je označeno jako *Vyrozumění o podání datovaném 14. 4. 2025*. V uvedeném podání žalovaný reagoval na podání žalobce ze dne 14. 4. 2025, ve kterém žalobce nesouhlasil s postupem žalovaného, který nepřihlédl k e-mailovému podání žalobce ze dne 18. 3. 2025, a toto podání považoval za anonymní, přestože toto podání žalobce doplnil ve lhůtě pěti dnů písemným podáním vlastnoručně podepsaným. Žalobce upozornil v původní žalobě, že nesouhlasil s výše uvedeným vyrozuměním žalovaného, a proto se následně obrátil na Vrchní státní zastupitelství v Praze, které však ve svém rozhodnutí ze dne 8. 7. 2025, č. j. VDT 1098/2025-4, označeném jako *Podání datované dnem 14. 4. 2025 – podnět k výkonu dohledu*, potvrdilo správnost postupu žalovaného.

3. Na druhé straně žalobce vyjadřoval v původní žalobě pochybnosti, zda zmíněné vyrozumění žalovaného ze dne 9. 5. 2025 a navazující sdělení Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 8. 7. 2025 představují rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., proti kterému je možné podat žalobu. Žalobce uvedl, že v úvahu přichází posouzení věci jako nezákonného trvajících zásahu, přičemž ponechal posouzení na soudu.
4. Soud vyzval žalobce přípisem ze dne 10. 9. 2025, č. j. 141 A 39/2025-5, aby soudu zaslal e-mailovou formou (vyžádanou žalobcem) dokumenty, které zmiňoval v žalobě. To žalobce splnil, kdy část dokumentů poslal soudu e-mailem a část poštou. V písemném podání ze dne 14. 9. 2025 (doplnění žaloby) žalobce soudu sdělil, že zmíněné vyrozumění žalovaného ze dne 9. 5. 2025 a navazující sdělení Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 8. 7. 2025 určitě nejsou rozhodnutími, jelikož se jedná v obou případech o pouhá sdělení, která nezakládají, nemění ani neruší práva nebo povinnosti. Žalobce tudíž dovodil, že postup žalovaného představuje nezákonný zásah spočívající v nesprávném postupu žalovaného, který se odmítl zabývat jeho e-mailovým podáním ze dne 18. 3. 2025.
5. V následném podání ze dne 17. 9. 2025 žalobce podotkl, že se nejednalo pouze o e-mail ze dne 18. 3. 2025, kterým se žalovaný odmítl zabývat, nýbrž žalobce poslal v dané záležitosti žalovanému ještě dva další e-maily (ze dne 18. 3. a 22. 3. 2025), kterými se žalovaný rovněž odmítl zabývat.
6. Soud shledal, že v žalobě požádal žalobce o přiznání osvobození od soudních poplatků z důvodu nemajetnosti. O ustanovení zástupce nežádal (viz sdělení žalobce v podání ze dne 14. 9. 2025 na č. l. 63 soudního spisu). Žalobce doložil řadu listin vztahujících se k jeho osobním, výdělkovým a majetkovým poměrům.
7. Podle § 36 odst. 3 věty první a druhé s. ř. s. platí, že *„účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvlášť závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne“*.
8. Soud shledal, že v posuzované věci se jedná právě o situaci, kdy žaloba zjevně nemůže být úspěšná. Již ze žalobních tvrzení je totiž zřejmé, že žalobcem tvrzený nezákonný zásah spočívající v tom, že žalovaný nepřihlédl k jeho e-mailovému podání, pojmově nemůže být nezákonným zásahem. Nejsou tedy splněny podmínky řízení, a proto soud nemá jinou možnost než žalobu odmítnout (v podrobnostech viz níže). Za této situace nebylo třeba, aby se soud zabýval osobními, výdělkovými a majetkovými poměry žalobce, neboť žádost o osvobození od soudních poplatků musel výrokem I tohoto usnesení zamítnout s ohledem na zjevnou neúspěšnost žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Podle § 82 s. ř. s. platí, že „každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný“.
10. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. platí, že „nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat“.
11. Soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny podmínky řízení. Žalobce svou žalobou napadl jednání žalovaného spočívající v tom, že žalovaný nepřihlížel k e-mailovému podání žalobce ze dne 18. 3. 2025, přestože toto podání žalobce doplnil ve lhůtě pěti dnů písemným podáním vlastnoručně podepsaným.
12. Z obsahu žaloby, doplňujících podání a souvisejících listin předložených žalobcem soud zjistil, že žalobce se obrátil na žalovaného jakožto na dozorový orgán, když žalobce nesouhlasil s postupem věznice v jeho záležitosti povolení telefonického kontaktu s tzv. jinou osobou dle § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu. Žalovaný se však odmítl podnětem žalobce zabývat, neboť dle názoru žalovaného postup věznice v dané záležitosti nepodléhá dozoru státního zastupitelství (žalovaného). Tento svůj názor žalovaný sdělil žalobci, na což reagoval žalobce zasláním e-mailu ze dne 18. 3. 2025 žalovanému, přičemž přílohami e-mailu byly čtyři dokumenty (judikáty a rozhodnutí státního zástupce v jiné věci), kterými chtěl žalobce dokladovat praxi, že dozorový státní zástupce vykonává dozor i ve vztahu k rozhodování věznice o povolování telefonického kontaktu s tzv. jinou osobou dle § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu. Žalovaný však k uvedenému e-mailu nepřihlédl, neboť ho považoval za anonymní podání, které nebylo doplněno písemným podáním. Žalobce se následně obrátil na Vrchní státní zastupitelství, ale to souhlasilo s postupem žalovaného (viz sdělení Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 8. 7. 2025).
13. Aby nějaký úkon mohl být pojmově nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., musí se jednat o individuální úkon veřejné moci, který je přímo namířen proti jednotlivci a přímo zasahuje do jeho subjektivních veřejných práv (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek téhož soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Afs 8/2018-37, č. 3757/2018 Sb. NSS). V naposledy zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil, že „je-li zjevné a nepochybné, že není možné, aby jednání popsané v žalobě bylo vzhledem ke své povaze nezákonným zásahem, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném tvrzení nezákonného zásahu“.
14. Soud konstatuje, že vyrozumění žalovaného ze dne 9. 5. 2025, č. j. 1 KDT 763/2024-66, které je označeno jako *Vyrozumění o podání datovaném 14. 4. 2025*, a stejně tak i sdělení Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 8. 7. 2025, č. j. VDT 1098/2025-4, které je označeno jako *Podání datované dnem 14. 4. 2025 – podnět k výkonu dohledu*, zjevně nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s., proti kterým by bylo možné podat žalobu. V obou případech se totiž jedná o sdělení, která nemají formu rozhodnutí a obsahově nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva nebo povinnosti.
15. Soud je tudíž ve shodě se žalobcem, že v obou případech nejde o rozhodnutí, a že v úvahu by přicházela jediné žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v tom, že žalovaný nepřihlédl k e-mailovému podání žalobce. Zároveň však soud konstatuje, že žalobcem tvrzený nesprávný postup žalovaného, který nepřihlédl k e-mailovému podání žalobce ze dne 18. 3. 2025, vzhledem ke své povaze nemůže být nezákonným zásahem.

16. Jednou z podmínek, které musí být splněny, aby soud mohl žalobu věcně projednat, je skutečnost, že jednání správního orgánu, které má povahu zásahu, přímo zkrátilo žalobce na jeho právech (viz § 82 s. ř. s. a výše zmíněná judikatura Nejvyššího správního soudu). V návaznosti na to krajský soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se intenzity dopadu zásahu do práv osoby, ze které vyplývá, že *„za nezákonný zásah nelze označit jakýkoli nezákonný postup správního orgánu, ale pouze ten, který dosáhne určité intenzity. Jen takový postup může naplnit podmínky stanovené v § 82 s. ř. s. Ochranu ve smyslu tohoto ustanovení je nutné poskytnout jen proti nezákonným postupům, které představují reálný (nikoliv jen imaginární či mizivý) dopad do práv žalobce. Judikatura správních soudů zpravidla akceptuje požadavek určité minimální intenzity nezákonného postupu v hodnocení okolností konkrétní věci. Obdobně jako drobné pochybení ve správním řízení není důvodem pro rušení výsledného rozhodnutí, tak ani drobné pochybení, které mohlo zasáhnout veřejná subjektivní práva jednotlivce, nemá být v souladu s prosazovanou zásadou de minimis non curat praetor (maličkostmi se soudce nezabývá) označeno za nezákonný zásah.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2023, č. j. 4 As 99/2022-66, bod 19 a tam odkazovanou judikaturu, nebo nejnověji též rozsudek téhož soudu ze dne 23. 7. 2024, č. j. 3 As 306/2023-27, body 35 a násl.).
17. V posuzované věci nezákonný zásah dle žalobních tvrzení spočíval v tom, že žalovaný nepřihlédl k e-mailovému podání žalobce ze dne 18. 3. 2025, přestože toto podání žalobce doplnil ve lhůtě pěti dnů písemným podáním. Takový postup žalovaného dle soudu přímo nezkracuje žalobce na jeho právech. Žalobce již před zasláním zmíněného e-mailu ze dne 18. 3. 2025 komunikoval se žalovaným písemně za tím účelem, aby žalovaný v rámci dozorové činnosti zasáhl ve prospěch žalobce v jeho záležitosti ohledně povolení telefonického kontaktu s tzv. jinou osobou dle § 18 odst. 3 zákona o výkonu trestu. Namítaný nezákonný postup žalovaného spočívající k nepřihlédnutí k e-mailovému podání žalobce představuje pouze málo intenzivní, a nikoli přímé dotčení práv žalobce. Skutečnost, že se žalovaný nezabýval zmíněnou záležitostí žalobce (povolení telefonického kontaktu), jelikož zastával názor, že tato záležitost nepodléhá dozoru státního zastupitelství, a následně žalobci „nepomohlo“ ani Vrchní státní zastupitelství v Praze, zakládá situaci, kdy se žalobce mohl obrátit na soud se žalobou směřující proti věznici s tím, že vyčerpal ve smyslu § 85 s. ř. s. jiné prostředky právní ochrany (žádost o výkon dozoru žalovaného a podnět Vrchnímu státnímu zastupitelství). V takové žalobě směřující proti věznici by se mohl žalobce domáhat ochrany před konkrétním nezákonným zásahem věznice v souvislosti s nepovolením telefonického kontaktu. Místo toho žalobce podal žalobu proti žalovanému, kterou zpochybňuje správnost postupu žalovaného ohledně nepřihlédnutí k e-mailovému podání žalobce ze dne 18. 3. 2025.
18. Dle názoru soudu v posuzované věci nejsou splněny podmínky řízení, neboť zde není dáno přípustitelné tvrzení nezákonného zásahu. Právní úprava i judikatura je nastavena tak, aby soud přezkoumával pouze významnější zkrácení práv žalobce představující nezákonný zásah. Není žádoucí, aby se obecně soudy musely zabývat jakýmkoli, byť bagatelním, tvrzeným nezákonným postupem. V posuzované věci má žalobce možnost v případě neumožnění telefonického kontaktu a po vyčerpání jiných prostředků ochrany (žádost o výkon dozoru žalovaného a podnět Vrchnímu státnímu zastupitelství) obrátit se na soud se

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobou proti věznici. Soud shrnuje, že napadený postup žalovaného (nepřihlédnutí k e-mailovému podání žalobce), i kdyby byla shledána jeho nezákonnost, nedosáhl nutné minimální intenzity, aby jej pro jeho faktický dopad do práv žalobce bylo možno vůbec označit za nezákonný zásah.

19. Soud proto výrokem II tohoto usnesení žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu, že nejsou splněny podmínky řízení (připustitelné tvrzení nezákonného zásahu), přičemž tento nedostatek je neodstranitelný.
20. Pro úplnost soud uvádí, že vycházel z toho, že předmětem nezákonného zásahu je nepřihlížení žalovaného k e-mailu žalobce ze dne 18. 3. 2025. Soud nepřehlédl, že v doplnění žaloby žalobce bez bližšího upřesnění zmínil, že poslal v této záležitosti žalovanému ještě dva další e-maily (ze dne 18. 3. a 22. 3. 2025), kterými se žalovaný rovněž odmítl zabývat. Tyto dva další maily však neučinil součástí nezákonného zásahu, přičemž k nim neuvedl žádné bližší údaje ani zda byly doplněny písemným podáním. Soud se proto těmito dalšími e-maily nezabýval, neboť vycházel z toho, že jde ze strany žalobce pouze o informaci v tom směru, že žalovaný se odmítl zabývat i dalšími e-mailovými podáními žalobce.
21. Dále soud podotýká, že nepovažoval za potřebné vyzývat žalobce k odstranění vady žaloby spočívající v chybějícím žalobním petitu. Ze žalobních tvrzení je zřejmé, že z pohledu žalobce se jednalo o trvalý nezákonný zásah. Za této situace by přicházelo v úvahu deklaratorní určení nezákonnosti zásahu, případně uložení povinnosti žalovanému přihlédnout k e-mailovému podání žalobce ze dne 18. 3. 2025. Za situace, kdy soud shledal absenci nezákonného zásahu (viz výše), což samo o sobě vedlo k odmítnutí žaloby, nebylo třeba, aby soud vyzýval žalobce k uvedení konkrétního žalobního petitu, jelikož soudní řízení by stejně skončilo odmítnutím žaloby.
22. Z důvodu odmítnutí žaloby soud v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (výrok III tohoto usnesení).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem. Byl-li účastníkem v řízení před krajským soudem ustanoven zástupcem advokát, zastupuje tohoto účastníka i v případě následného řízení o kasační stížnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. března 2026

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.